

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Toruniu oddalił wniosek K. O. o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego, stwierdzając, że wnioskodawczyni ponosi koszty postępowania.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia Sąd ten wskazał na stojące u jego podstaw ustalenia faktycznie, zgodnie z którymi w pozwie z dnia 2 listopada 2010 r. powód M. O. domagał się zasądzenia od pozwanej D. N. kwoty 78.770 zł z odsetkami od dnia 31 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu zaciągniętej pożyczki. Pozwana D. N. w odpowiedzi na ten pozew oświadczyła, iż nie uznaje powództwa. Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2011 r. sygn. akt I C 1903/10 zasądzono od pozwanej D. N. na rzecz powoda M. O. kwotę 78.770 zł z ustawowymi odsetkami od 1 września 2009 r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 11 października 2017 r. sygn. akt XI Ns 2989/15 zmienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 15 lutego 2019 r. sygn. akt II Ca 807/18 w sprawie z wniosku K. O. z udziałem M. O. o podział majątku wspólnego ustalono m.in., że w skład ich majątku wspólnego wchodzi mająca swoje źródło w majątku wspólnym wierzytelność wobec D. N. na kwotę 78.770 zł z odsetkami, zasądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 9 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie I C 1903/10.

Następnie dokonano podziału majątku wspólnego stron w ten sposób, że na wyłączną własność K. O. przyznano m.in. połowę (1/2 części) w/w wierzytelności, tj. kwotę 39.385 zł.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 28 października 2019 r. sygn. akt I C 1903/10 wydano K. O. dalszy tytuł wykonawczy, oznaczony numerem II „dwa” obejmujący wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 9 sierpnia 2011 r. zapadły pod sygn. akt I C 1903/10, w celu dochodzenia od pozwanej D. N. połowy kwoty zasądzonej w pkt 1 tego wyroku wraz z odsetkami.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd po powołaniu szczegółowo znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów zważył, że brak jest podstaw dla przyjęcia, że zachodzi którakolwiek z przesłanek uzasadniających wydanie europejskiego tytułu egzekucyjnego,

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła wnioskodawczyni zaskarżając je w części, tj. w zakresie pkt 1, wnosząc o jego uchylenie.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca powołała się na przepis art. 3 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych. Wskazała, że w niniejszej sprawie spełniona została przesłanka, o której mowa w w/w przepisie, dlatego wniosek jest zasadny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Zgodnie z powołanym w zażaleniu art. 3 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, roszczenie jest bezsporne jeżeli dłużnik nie stawił się ani nie był reprezentowany na rozprawie sądowej dotyczącej tego roszczenia, po początkowym zakwestionowaniu roszczenia w toku postępowania sądowego, **pod warunkiem, że takie zachowanie traktuje się jako milczące uznanie roszczenia lub uznanie faktów przedstawianych przez wierzyciela na mocy prawa Państwa Członkowskiego wydania.**

Skarżąca w zażaleniu błędnie interpretuje powołaną wyżej przesłankę. Pomija bowiem, że dla jej przyjęcia, nie wystarczy, że dłużnik nie stawił się ani nie był reprezentowany na rozprawie sądowej dotyczącej jego roszczenia,

po początkowym jego zakwestionowaniu. Wskazany przepis wyraźnie wymaga bowiem przy tym, aby oprócz w/w okoliczności, zachowanie takie ustawodawstwo danego państwa członkowskiego (w tym wypadku Polski) traktowało jako milczące uznanie roszczenia lub uznanie faktów przedstawionych przez wierzyciela. W polskim prawie brak jest tego rodzaju unormowań. W szczególności tego rodzaju regulacją nie są przepisy dotyczące wyroku zaocznego (art. 339 i nast. k.p.c.). Kwestia ta została szczegółowo wyjaśniona w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, a skarżąca nie odniosła się do niej w żaden sposób. Nie ma potrzeby powtarzania tej argumentacji w całości, podkreślenia wymaga jedynie, że fakt złożenia przez dłużniczkę D. N. odpowiedzi na pozew, w której zakwestionowała ona dochodzone w sprawie I C 1903/10 Sądu Okręgowego w Toruniu roszczenie, wyłączał możliwość wydania przeciwko niej wyroku zaocznego. Tym bardziej natomiast brak jest jakichkolwiek podstaw w przepisach prawa, aby z faktu niestawiennictwa na rozprawie po wniesieniu odpowiedzi na pozew oraz niezajmowania stanowiska przez pozwaną na dalszym etapie postępowania, wywodzić milczące uznanie roszczenia lub uznanie faktów przedstawianych przez wierzyciela, – jak już wskazano, brak jest w polskim prawie tego rodzaju regulacji.

W sprawie nie zachodzą także inne przesłanki, uzasadniające wydanie europejskiego tytułu egzekucyjnego, na co wyczerpująco wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i co – z wyjątkiem kwestii istnienia przesłanki powołanej w zażaleniu – nie jest kwestionowane przez skarżącą.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako niezasadne, stosownie do art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.